

Pelin Güneş

Sardunya, Sardalya ve Bizim Sokak

tudem

SARDUNYA, SARDALYA VE BİZİM SOKAK

Pelin Güneş

SARDUNYA, SARDALYA VE BİZİM SOKAK

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Pelin Güneş

RESİMLEYEN: Gökçe Yavaş

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

EDİTÖR: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2013

İkinci Baskı: Mart 2017 (3000 adet)

(Kitabın ilk baskısı Eğitim Sen tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978 - 605 - 9493 - 08 - 6

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

SARDUNYA, SARDALYA VE BİZİM SOKAK

Pelin Güneş

 tudem

Pelin Güneş

Kitap okumak, küçük yaşlarda yol arkadaşı edinmek gibidir. Her çağırışınızda kulağınıza öyküler fısıldayan bir arkadaşına kim hayır der? Üstelik bilmediğiniz diyarlardan, evlerden geliyorsa bu öyküler.

Yıllar geçer, sen de birilerine fısıldamak istersin kendi gözünden yaşamı. Kimi notalar ile, kimi fırça ile, kimi kalemle yapar bunu. Benimki kalem oldu.

Yazmak, çizmek, çocuklara anlatmak, onları gülümsetmek işim. Her öykü dosyası başlı başına bir oyun kurgulamak gibi. Kitap olarak basıldığında ise, yol arkadaşı ben oluyorum artık. Büyük bir keyifle.
pelin.gunes@gmail.com

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Babama Kamera Vermeyin (öykü)

Hayal Kurma Dersleri (öykü)

Beş Yıldızlı Ev (öykü)

Bizim Sınıfın Halleri (öykü)

Fincan Teyzenin Kurabiyeleri (roman)

Sardunya, Sardalya ve Bizim Sokak (roman)

Bölümler

Sardunya.....	7
Doğum Günü.....	14
Bizim Sokak.....	30
Maşuk.....	38
Gülyemezler, Sardalya Kutusu.....	50
Karavan.....	60
Ver Elini Gelibolu.....	69
O Yazın Ardından.....	85
Sonsöz.....	95

alico

Rifat
amca

ayten teyze

Nadin

Kedi mantik

anne

baba

ilhan
amca

minever
teyze

halit amca

oya
abla

erkan
amca

Sardunya

Canım sıkıldı evde. Sıkılmayacak gibi değil ki...

Babam koltuğa uzanmış, boş gözlerle televizyon ekranına bakıyor. Bir elinde kumanda, her kanala beş dakika uğrayıp geçiyor. Televizyona pek düşkün değildir aslında ama bugün farklı; onun da canı sıkkın.

Nasıl olmasın, on beş yıldır çalıştığı fabrikadan ayrıldı. Üç gün oluyor; akşam eve geldi ve "Bitti bu iş!" dedi, sonra uzun süre konuşmadan öylece oturdu. Bir süredir iş yerinde sıkıntılar olduğunu söylüyordu zaten. Sonra annemle baş başa konuştular; her zamanki gibi, ben odama gidince. O günden beri pek konuşmuyor, gülmüyor; uyuduğu da söylenemez.

Eskiden olsa, babamı bu saatte evde bulmak için can atardım. Yapacak öyle çok şeyimiz olurdu ki. Ama şimdi öyle değil.

Annem de görünmüyor ortalıkta. Komşu Gülcan teyzeye gitmiş olmalı; sabah ben çıkarken öyle bir şeyler söylüyordu. Programlıdır annem, babamla bana benzemez. Gün gün, saat saat böler zamanını; kahvaltıyı hazırla, yemeği ocağa koy, komşuya kahveye git, öğleden sonra ütü yap vs.

Peki, ben ne yapmam? Ödevler bitti, televizyonu babam seyrediyor, Nadin bu saatte etütedir. Serkan babasına yardım edecekti. Ya Rıfat amcalar?..

Tabii ya, geçen haftadan beri uğramadım yanlarına. Saat dört olmuş; Oya abla, "Çay saati!" diye sesleniyordur şimdi evdekilere. Üzümlü kek de hazırdır. Babama, "Ben çıkıyorum, Sardunya'ya gideceğim," dedim, ses gelmedi. Baktım, uyuyakalmış sonunda. Üstüne hırkasını örttüm, bir not bırakıp çıktım evden.

Sardunya Konağı, bizim mahallenin bahçe içinde kalan son evi. O yüzden daha da kıymetli gözümüzde. Gezegende yaşayan son canlı ya da şehrimizde kalan son ağaç gibi. Sahibi Rıfat amca, üç arkadaşıyla paylaşıyor evini.

Annem, küçüklüğümden bahsederken onları da anlatır hep:

"Rıfat Bey ve eşi Ayten abla, çocukları pek severdi. Bizi gördüler mi hemen içeri çağırır, 'Ali burada bin-sin bisiklete, siz de kahveye buyurun,' derlerdi. Ayten

abla erken gitti, nur içinde yatsın. Rıfat Bey evini hiç bırakmadı, bir o kaldı zaten eskilerden. On yılda cadde ne hale geldi... O eski fotoğraflar da olmasa, yaşadıklarını hayal sanacak insan.”

Rıfat amca bu konuyu pek açmıyor. Onunla daha eğlenceli şeylerden konuşuyoruz, çocukken yaptığı yaramazlıklar gibi... Benim için o hiç yaşlanmayan, kır saçlı, gözlüklü, tonton bir dede. Ya da bir abi. Sanki ikisinin de olumlu özelliklerini birleştirmiş.

Eşi Ayten teyze
bayılırmış sardunya
çiçeğine. Ankara'nın
iklimi uygun
olmasa da ne yapar
eder yetiştirmiş.
O yüzden evin adı
Sardunya Konağı kalmış.

Mahalleden arkadaşlarım Serkan ve Nadin'le sık sık gideriz konağa. Bahar ve yaz aylarında bahçede geçer zamanın çoğu. Pek çok ağaç ve çiçek türünü orada görüp tanıdım. Mesela adı *karahindiba* olan bitkinin çiçeklerinin sapsarı olduğunu ve sonbaharda beyaz, uçuşan topçuklara dönüştüğünü pek kimse bilmez; *küstüm otunun* yapraklarının

dokunur dokunmaz kapanıverdiğini de... Yaz geldi mi, bodur karadut ağacının altına girer, elimiz yüzümüz batana kadar atıştırırız. Sonra arka taraftaki kiraz, kayısı, erik, ağaçları girer sıraya. Bizden kalanların bir kısmını reçellik diye ayırır Oya abla, kalanı da komşu hakkı diye dağıtır.

At kestanesi ağacını da ilk kez bu bahçede gördüm. İlkbaharda açılan beyaz çiçekler, sonbaharda üstü dikenli toplara dönüşüyor. Sonra o dikenli kabuklar kendiliğinden açılıyor ve parlak kabuklu, iri kestaneler pat pat yere düşüyor. Diğer kestaneler gibi yenmediğini öğrendiğimizde büyük hayal kırıklığı yaşamıştık.

Ben en çok kar yağdığında severim bahçeyi. Hele bir de okul tatil edildiyse kimse tutamaz bizi. Çığlık-larımız caddeden duyulur, donumuza kadar ıslanmadan bırakmayız kartopu savaşını. Sonra mutlaka devasa bir kardan adam da yaparız; başında fötr şapkası, elinde bastonu ve boynunda atkısı ile.

Evin içindeki hayat da renklidir. Herkesin unuttuğu ya da "Aa, eskiden ben de dinlerdim!" dediği radyo oyunlarına burada alıştık mesela. *Arkası yarın* anonsu duyuldu mu çıt çıkmaz koca evde. Mantık –o hımbıl kedi– bile kulaklarını dikip yanına kıvrılır radyonun. Sonra... Türk kahvesi yapmayı; satranç,

kelime bulmaca, tavla oynamayı da Rıfat amca ya da arkadaşları öğretmiştir bize.

Üç yıl önce Rıfat amcanın hayatı çok değişti. Kendisi gibi yalnız yaşayan birkaç dostu, Sardunya'ya taşındı. Halit ve İlhan amcalar, Münevver teyze ve yardımcı Oya abla ile böyle tanıştık. Rıfat amca bize bunun nedenini anlatmıştı:

“Artık koca evin masraflarına yetişemiyorum, hem yalnızlıktan da sıkıldım. Çoluk çocuk da yok. Benim gibi yalnız yaşayan arkadaşlara sordum, ‘Gelin size birer oda vereyim, ev arkadaşı olalım,’ dedim. Onlar da sevdiler bu fikri. Ortaklaşa bir yardımcı bayan da tuttuk; yemek, çamaşır, ütü, temizlik gibi işlerimizi yapıyor. Aman, pek iyi oldu!”

Yol boyu bunlar geçti aklımdan. Kestirmeden koşağın arka bahçesine çıkan yola girmiştim ki, Erkan amcam çıktı önüme. Lacivert takım elbisesini giymiş,

saçlarını her zamanki gibi geriye doğru sımsıkı yapıştırmış.

“Ooo, n’aber aslanım?”

“İyidir amca.”

“Bakın, bu benim yeğen, Ali!” dedi sırttarak yanındakilere.

Siyahlar içinde, saçları çok kısa ve parlak, güneş gözlüklü, uzun boylu iki yabancı duruyordu yanında. Filmlerde gizli kapaklı işler çeviren adamlara benziyorlardı. Şaşkın şaşkın bakarken, “Nereye böyle?” diye sordu.

“Rıfat amcalara gidiyorum,” dedim.

“İşe bak! Biz de tam o konaktan bahsediyorduk. Bu abilerin, orası için öyle güzel planları var ki şaşar kalırsın.”

Amcam devam edemedi, adamlar hafifçe gülümseyip koluna girdiler ve “Biz gidelim Erkan Bey, daha yapacak çok işimiz var,” deyip hızlı adımlarla uzaklaştılar.

Amcamın ve bu adamların Sardunya ile olan işlerini tahmin etmek hiç de zor değildi. Emlakçılar uzun zamandır bu evin peşinde. Rıfat amcayı ikna etmek için her yolu deniyorlar ama o her seferinde, “Boşuna uğraşmayın! Satmam ben evimi,” diye geri çeviriyor.

Sardunya, Sardalya ve Bizim Sokak

Baba yadigârı bir konak,
eski püskü bir minibüs,
eğlenceli bir yol macerası...

Küçük Aliço ve arkadaşları, Sardunya isimli tarihi köşkün güngörmüş sakinleriyle sıkı bir dostluk içinde. Dostlukları sağlam ama köşkün geleceği sallantıda. Ve onu kurtarma planı, Ankara'dan Çanakkale'nin tarihi değerlerine uzanan yolda gizli...

Sardunya, Sardalya ve Bizim Sokak, yitip giden değerlerin, silikleşen anıların ve kentsel dönüşüm canavarına karşı verilen bir savaşın eğlenceli ve naif öyküsü...

Resimleyen: Gökçe Yavaş Önal

ISBN: 978-605-9493-08-6

9 786059 493086

www.tudem.com